

הגשר

(הטיפש של הגורל)
שש תמונות כפר

פנינה כספית

"כל אחד מורכב מהכסף האפל שהעטה על עצמו"

בעקבות מעשה שהיה במחוז ילדותי, בימים שלפני קום המדינה, בהיות עוד המנדט הור על הארץ. בחור צעיר מבני המקום נחשד בשייכות למפלגה שנואה (פ.ק.פ.), סופר עליו וגם הוכח (כביכול) שניסה לארגן במחוזו תאי חברים ואוהדים לתנועתו. כמות קטנה של עלוני תעמולה נתגלתה מתחת לרצפת העץ בחדרו. הוא נאסר, הושב בבית הסוהר שבעיר הסמוכה, וכעבור זמן קצר גם הוגלה מן הארץ - לארץ מוצאם של הוריו, לפולין, ולא חזר עוד. כנראה שנספה באחד המחנות או הגיטאות. זמן רב לאחר גירושו עדיין היתה אמו הלומת האסון מספרת וחוזרת ומספרת למי שרק היטה לה אוזן. ארך גורלו של בנה היה כעצם נתון בידיה של ילדה, בת שכנים שלהם, שסיפרה לאם איך גונב לאוזנה דבר העלילה הנרקמת נגדו ואיך הונחו עלוני התעמולה מתחת לרצפת חדרו. לדבריה של האם סיפרה לה הנערה על-כך בסוד. נערה בעלת קול עבה, שבטונים הגבוהים שלו אי-אפשר היה להבחין אם היא צוחקת או בוכה. ילדה זו הפרועה במקצת ברוחה, דתויה על-ידי חברה בני גילה, וגם מסורבת אהבה מצד בני משפחה, היתה נכנסת לעתים קרובות לחדרו של אותו בחור צעיר שהיה גם תמים וגם טוב, ולבו נפתח לה ברחמים רבים.

המשתתפים: -

פור, כבן ארבעים
גב' פור, כבת ארבעים
לזוג הוה חמישה בנים
חדק, רווק כבן עשרים-יחמש
חנן בן שלשים
כלה בת שבע-עשרה
הנערה איילה בת שש-עשרה
הנערה סירפורה בת שלוש-עשרה
הנער יהודע בן שמונה-עשרה
קהל כפרי, שוטרים.

פגישה

מקום כפרי נידח ומבודד אבל אי-שם רחוק יש גשר. האנשים כאן אומרים "מעבר לגשר", וכונתם הלאה ממנו, למקום של שחרור, אבל במונח מסוים גם של אבדן. יציאה מן המקום המתוחם שגם אם הוא נידח הלא יש לו תחום, ולכן שמץ ביטחון. פגישה בין פור וחדק במתבן עזוב בקצה הכפר. בחוץ שמים טעונים בענני גשם כבדים. אדמה שחורה בוציית. רעם מתגלגל נשמע לסירוגין. פור נכנס לאטו ומתבונן סביבו. זהו איש ממוצע קומה. עיניו קטנות וזקנו קצרצר ואדמוני. לא ניכר בו רישולו של איכר ומראהו יותר כפקיד רשות דקדקן וזהיר. מוציא שעון-זהב מכיס חזייתו, מתבונן בו ומחזיר אותו למקומו.

חדק (וקוף וגרום). רגליו נתונות במגפי גומי מכוסים בוץ. הוא נכנס מתנשף כמו אחרי הליכה מהירה: האם הגיע המשלוח?

פור (מסתכל בו באי רצון): אתה איחרת...
חדק (חסר סבלנות): מה זה משנה? עכשיו אני כאן. (מביט כה וכה) האם הגיע המשלוח?
פור (בחיך מתחמק): אתה עדיין חדש במקומנו.
חדק: האם אתה מנסה לרמוז לי שאני לא כל כך רצוי?
פור: מי מדבר עכשיו על הרצוי? העיקר כרגע הוא המצוי.
חדק (בהתגרות): כן, אני מצוי כאן, מצוי מאוד מאוד.
פור: ותוקע שיניך היפות והלבנות בכל מה שמודמן לך. (פור מלטף את האגו של הבחור היפה ביופי הקורר, הדוחה).
חדק (מתחייך): גם אתה שמת לב לשיניים הלבנות שלי? גם הבחורות בכפר מדברות על השיניים היפות והלבנות שלי (צוחק).
אחת אפילו גילתה לי שבינן לבין עצמן הן מכנות אותי הצועני היפה.

פור (מסתכל עליו): כן... כך שמעתי גם אני...
(פרץ גשם חזק על גג הפת. הרוח מעיפה בטלטה את הדלת. פור וחדק נרתעים אבל חדק נרתע יותר. לא לשכוח לרגע את ריח הבוץ והגשם והקדרות, מזה מסתעפת השיחה ביניהם).
חדק (בזעם): הרוח מטלטלת את הדלת ודופקת כאילו היתה מסתתרת כאן איפה שהוא גופה של תלוי.

פור (כלאחר יד): באמת מצאו כאן פעם איש תלוי. (שולח ידו אל החבל המשתלשל מעל משקוף הדלת ומנענע אותו קלות) על המשקוף הזה מצאו אותו תלוי.

חדק (ברתיעה): מתי זה היה?
פור: לפני איזה זמן. לפני איזה זמן...
חדק (בגמגום): מי... מי היה האיש?
פור (בחיך): איש צעיר שזה מקרוב בא... (מסתכל עליו) איש צעיר שלא הסתגל בקלות... וגם היו לו קשיים בדיבור... לשונו היתה נעתקת כמו שאומרים... והיו מלים שלא יכול היה לבטא בשום אופן! (מחייך) והבנות היו מלגלגות עליו, צוחקות לו...
חדק (בתמיהה): ובגלל זה תלה את עצמו?
פור (ברכות): לא... לא רק... כי שמעתי אומרים שפחד... אמרו שפחד.

חדק (באי נוחות): ממה פחד?
פור (ברכות): מי יודע? הוא פחד ומה זה משנה ממה פחד, העיקר שפחד... (בהרכנת

ראש ובאותו קול רך) אבל אתה חדק אינך נבהל בקלות... אינך מפחד מן המתים... חדק (מתנער) לא! (צוחק) וגם לא מאנשים חיים. דע לך! וגם יש לי דרכים משלי...
פור: כן...

חדק: בקרוב גם אקים משפחה...
פור (באותו קול רך כמשיח לפי תומו): כן... כך שמעתי... הבחורות כאן מאוהבות כך מאד.
חדק (מתדברב): כן! בחורות מן המשפחות הטובות ביותר! אין לי אלא לשלוח יד אל הפרי היפה ביותר... ולקטוף! ובקרוב גם אקים משפחה. (בהבעת חשיבות) אבל כמובן שזה אינו פשוט כל כך להקים עכשיו משפחה... כי אם באמת אתחתן... וזו גם הסיבה שהסכמתי לתכנית שהצעת לי.
פור (מסתכל עליו): אתה הוא שהצעת לי את התכנית...

חדק (חסר סבלנות): מה זה משנה עכשיו?!
פור: אני רק הזכרתי לך (הפסקה) וגם אזכיר לך שוב שעדיין לא סיכמנו בינינו דבר על פרטי התכנית וגם לא על הדרך שהדבר יכול להתבצע (מביט עליו) וזו גם הסיבה שדרשתי ממך לבוא הנה. כדי לתכנן את מהלך הדברים. (מתחייך בלגלוג) ואתה כבר מחכה למשלוח הראשון... הפזיזות לא תביא אותך לשום מקום...

חדק: מדוע אתה נטפל לפרטים קטנים?
פור: בעניינים כאלה הפרטים הקטנים הם העיקר. וכל פרט חשוב! וגם התכנון... וכדאי לך להקשיב לעצתי. לא יהיה לך מדריך טוב ממני.

חדק (משהו מקפיץ אותו, מתפרץ): כל פרט חשוב, הא? את המלים האלה שמעתי הבוקר גם מפי אשתך. האם גם אותה אתה מלמד לעשות מעשים בזהירות, ואולי זה מה שאתה לוחש באוזנה בלילות?

פור (בשפתיים קפוצות): אבקש אותך לא להזכיר את אשתי ולא לערב אותה בעניינים שבינינו.

חדק (מתגבר על חוסר סבלנותו): טוב... טוב...

פור (באותו קול נחרץ): וגם לא להיכנס לביתי כשאני לא בבית.

חדק (בנסיון לשנות את הנושא): טוב, טוב, שמעתי, שמעתי. (מקשיב לקילוחי הגשם על גג

הפח) מרוב גשם יוצף הגשר.

(הגשר הוא במרחק קילומטר וחצי ממקומנו, ומעברו השני נמצאים עוד מקומות מיושבים באנשים, אבל כאן אומרים "מעבר לגשר", כאילו זה קץ העולם. נכון שהיו ימים שאיי-אפשר היה לעבור את הנחל, כי המים גאו על גשר העץ שיסודותיו התערערו, אבל הוא תוקן.)

פור (בשמחה לאיד): כן! ואז נהיה מנותקים לגמרי! מספרים שפעם הוצף הגשר שלושה ימים.

חדק: לא להיכנס ולא לצאת! המשלוח שלנו לא צריך להגיע דרך הגשר. הגשר בשבילנו הוא מקום של אבדון, כל מיני ברנשים לא רצויים עלולים להגיע דרך שם. (נפרדים, יוצאים.)

סירפדה

שעת דמדומים על שביל צדדי שלאורכו גדלים שיחי פטל-פרא.

הנערה שכינייה סירפדה, (כבת שלוש עשרה. כבדת גוף, בעלת שיער צהוב קצוץ קצר, צועדת לאורך השביל. קוטפת גרגרים מן השיחים הקוצניים ואוכלת מן הפרי העסיסי הכהה שמיצו ניגר על שפתיה ועל שמלתה. מרוב להיטות מועדת ונופלת לתוך השיחים הקוצניים.)

קמה, מדברת לעצמה בקולה העבה שהוא ספק בכיני ספק מתריס:

ולמה הם מכנים אותי בכינוי סירפדה? מה רע עשיתי להם? הם אומרים שאני נדחקת אליהם, מרחחת, בולשת סביבם. - מה את מרחחת כאן? - הם אומרים לי - מה את מחפשת שם סקרנית-סקרנית? אבל ילדה כמוני אם לא תהיה סקרנית מי ילמד אותה את הדברים שהיא כל כך רוצה לדעת? (ועולים בזכרונה שברי פסוקים משיעורי התנ"ך שלה) - ושור מי לקחתי וחמור מי לקחתי? ענו בי ענו ב'! - (משתתקת. רואה את חדק קרב מקצה השני של השביל.)

חדק (אינו משיגיה בה. סירפדה מתחבאה מאחורי שיח ומבהילה אותו בקריאה): בו! - חדק (בועם): במקום שלא זורעים אותך שם את צומחת!

סירפדה (צוחקת): כך גם אתה, כך גם אתה! חדק (רוצה להמשיך בדרך, מפפק, עוצר, מביט על סירפדה, מתחייך לפתע): ואיך את נראית סירפדה? מלוכלכת כולך במיץ הפטל כמו מסחטה! (שולח ידו אל פניה ואוחז בהן מתחת לסנטרה, בלחשוש מגונה) ודם על פניך... כמו דם של וסת...

האם באה לך הווסת שלך פתאום סירפדה? סירפדה (נעלבת): אל תדבר גסויות! לא רוצה לשמוע גסויות!

חדק (מבוזת, אינו מסלק ידו מפניה): אין מה לדבר, מכווערת מכווערת, ובכל זאת אתן לך נשיקה (אינו נותן למרות ציפייתה של סירפדה. במקום זה הוא צובט את לחיה בחוקה. סירפדה מעווה פניה בכאב ומנסה לשחרר את לחיה מאחיותו.)

חדק (ממשיך באותו לחשוש מגונה): ואיזה עטיץ צומחת לך שם מתחת לחולצה שלך אבל

חזייה אינך לובשת עדיין (ידו משחקת באחד משדיה וגולשת אל בטנה ומטה ממנה אל מקום שם מתחילות ירכיה ושם מוכתמת שמלתה בכתם גדול עגול. משקיץ ברכו במרכז הכתם, לוחש באוזנה בקול משתנק):

וזה המקום שמשם יבא לך דם הווסת! ילדה ילדה האם בא לך כבר דם הווסת? (מקרב את גופה לגופו בתנועה חדה.)

סירפדה אינה מתנגדת, רק נשמטת כמעולפת מידיו האוחזות בה, גוררת אותו אחריה.)

חדק (נבהל מעצמו וממנה. מתנער, קופץ על רגליו, מסנן מבין שיניו): במקום שלא זורעים אותך שם את צומחת! (מסתלק בצעד מהיר. סירפדה מסדרת את בגדיה.)

חתונה

תכונה לחתונה. פיסת ירקות בתוך הקדרות המעוננות הקשה.

כלה (סרבנית, נערה מגודלת איברים עזת-צבעים כבת שש-עשרה, מול חתנה הכפול ממנה בשנותיו. איש קטן-קומה נבוך בהליכותיו, אבל תקיף ברצונו.)

קהל סקן של מבוגרים ובני נוער נדחק סביב החתן

והכלה. פור וחדק מתגלים לרגע אבל מיד נבלעים ונעלמים בקהל. אחדים משכניהם מבחינים בהם.

איכר א: מה מסתודדים שם פור וחדק?

איכר ב: החתול והשועל...

איכר ג: הגבוה והגון...

איכר ד: הצועני השחור וצהוב הזקן החלקלק.

איכר א: (מגן על פור): תאמרו מה שתאמרו, אבל פור הוא אדם היודע את אשר לפניו.

איכר ג: (בבוז): כן, ראשו נוטה נוטה תמיד אל אוזנו השמאלית המקדימה את ראשו וכל רצונו לשמוע סודות לא לו.

איכר ב: (מחקה): ואתמול שמעתי את פור אומר לחדק: - אם תמשיך להתגרות בי אסית נגדך את אנשי הכפר. אעשה הכל שיגרשו

אותך מכאן צועני שחור!

איכר ג: (בסקרנות): ומה אמר חדק?

איכר ד: הו הו! הוא צחק וצחק ולבסוף ירק ואמר: - אני באמת שחור כמו צועני, צועני שחור! אבל אתה הלא צהוב! צהוב כצבע המחלה שאנשים טובים בורחים ממנה... וידוע שצהוב הוא צבע מלשינות!

תשומת לבו של הקהל נפנית עכשיו אל אחד מבניו של פור. בחור צעיר כבן עשרים שהכל יודעים שהוא אותה את הכלה ומצר על נישואיה לאחר. הבחור עולה על כסא, מוציא פתקה מקופלת מכיסו וקורא מתוכה:

ראיתי אותך הולכת

ראיתי אותך חולפת

ראיתי אותך באה...

(צחוק בקהל. קריאות איפה איפה? הבחור משתק לרגע, אבל אינו נבוך. מסתכל כה וכה, ממשך לקרוא): -

ועיניך היפות הכחולות

עיניך היפות השחורות...

(צחוק. מישהו צועק): - אז תחליט כבר איזה עיניים יש לה, כחולות או שחורות! -

מישהו מוסיף: וזה מפני שלאמא שלו יש עין אחת כחולה ועין אחת שחורה!...

הכלה מקשיבה חסרת מנוחה, זועפת ומלאה עסיסים. חתן (לכלתו בכעס): פור הצעיר עושה צחוק מעצמו.

כלה (בזעף): הם חבריי וחברותיי מימי לימודיי בבית-הספר ובאו עכשיו לכבדני בשיר לכבודי!

חתן: אבל הם לא בחרו בפור הצעיר לחבר את השיר.

כלה: אז הוא התנדב! (פונה ממנו ברוגז. החתן הולך אחריה)

חתן: קחי פרי מגדים. קחי פרי מגדים.

כלה (בזעף): איך אתה מדבר? איך אתה מדבר? (רוקעת ברגלה) אני לא מבינה מה אתה מדבר!

חתן: אני מציע לך פירות מפרי הגן שלי, הבוסתן שלי, בוסתני היפה שטיפחתי לכבודך ימים, שנים... עד שגדל ונתן פרי... ועד שגדלת את וחדלת להיות ילדה קטנה. גדלת... גדלת... ויפית עוד יותר! ומה גדולה היתה עקשנותו של אביך קשה הלב! כי כמה ביקשתי וכמה התחננתי אליו והתדיינתי אתו במשך השנים... והנה הסכים לתתך לי לאשה... (קרב אליה ושם ראשו על כתפה) הנך יפה רעייתי... קומתך כתמר... כלה (מתרככת, מתחייכת): אז מדוע אינך מגיש לי תפוח לנגוס? או אגס עסיסי? או אולי אגוז לפצח בשיניי? (נוברת בסלסילה לחפש מה יש שם עוד, צוחקת) ורק חוזר כמו מתוך ספר! (מחקה) קחי פרי מגדים, קחי פרי מגדים!...

(נשמעים שירי חתונה. הולכים אל החופה.)

האם

צריך עץ. על קיר הצריף צללית צדודיתו של נער גיבן וכך גם נראה הנער, כצללית של עצמו. בפתח הצריף על ספסל נמוך יושבת גבי' פור וסורקת את

שערה הארוך והשהור שהיא גאה בו מאד, ורווה נחת משני תאומיה היושבים ליד אמם, נערים כבני שבץ אדומי לחיים. הם אוכלים בלהיטות תבשיל מתוך סיר גדול. בגומרם לאכול הם קמים להריץ עגלה קטנה. הם ממלאים אותה באבנים ואת האבנים הם מיידים בחבורת ילדים המשחקים על התלולית שממול. הילדים שעל התלולית ממול אינם נשארים חייבים, ומתגרים בגב' פור ותאומיה, מעפרים עליהם בעפר, ומחברים עליהם שיר.

חבורת הילדים:

לגברת פור הרבה בנים

אחד טיפש אחד גיבן

ושניים תאומים

תאומים זהים תאומים זהים

הו הה הו הה!

כשני חלקי עכוו שמנים ואדומים!

וגם הבחור יהודיע

הוי הבחור יהודיע!

מופיעה סירפדה הרודפת אחרי הילדים שעל התלולית ומגרשת אותם, ואחר כך מתקרבת אל הגב' פור.

סירפדה: הם אומרים שיש לך שערות צבועות! הם אומרים שאת צובעת את שערותיך.

גב' פור (צוחקת): ילדים טיפשים! (לוקחת את ידה של סירפדה ומעבירה אותה לאורך שערותיה) תגעי בשערותיי! האם השערות שלי אינן רכות? הריחית אותן. יש להן ריח טוב. אף שערה לבנה לא תלשתי עדיין מראשי! כולן שחורות כמו פחם!

סירפדה (מסתכלת עליה): הם אומרים גם שיש לך עין אחת שחורה ועין אחת לבנה!

גב' פור (בנחת): ילדה טפשה! (לוטשת עיניה אל סירפדה) הסתכלי לתוך עיניי.

סירפדה מתקרבת בזהירות לגב' פור.

גב' פור: מה את רואה?

סירפדה: אני רואה שיש לך תבלול לכן גדול בעין השמאלית (בפסקנות) כמו למכשפה!

גב' פור (מפנה פניה ברוגז אבל כעבור רגע מתפייסת): ולך יש שערות אדמוניות... אני אוהבת שערות אדמוניות. גם לבעלי יש שערות אדמוניות.

סירפדה: גם לאבא שלי יש שערות אדמוניות... (במבט כמה) אבל לאמא שלי יש שערות זהב...

גב' פור (בזלזול): לא ראית...

סירפדה: כי אמא שלי מכסה שערותיה במטפחת! היא קושרת את המטפחת סביב הראש שלה חזק חזק! כי אמא שלי אשה צנועה ולא כמוך שמראה את שערותיה לכל הגברים!

גב' פור: אמא שלך אשה צנועה?! אמא שלך גנדרנית גדולה! אמא שלך יוצאת לטייל בכפר לבושה רק בכתונת הלילה שלה ועוד מספרת לשכנים שזו השמלה החדשה שלה. (בכוז) והיא קושרת חגורה על המותניים, לרמות את השכנים... אבל אי אפשר לרמות את כולם. אני מיר ראיתי שזו כתונת לילה! סירפדה (בכעס): ואת גב' פור שמור" אפילו תלכשי את השמלה הכי יפה שלך כולם

יחשבו שזו כתונת לילה מקומטת.

גב' פור (אינה נעלבת, מתבוננת בה בנחת): ילדה טיפשה, ילדה טיפשה... וגם ילדה מסכנה שלא אוהבים אותה בבית שלה. כן, לא אוהבים אותך שם בכלל ושמות ישנות של אמא שלך את לובשת... אבל לו הייתי בת... (מתחייכת לרעיון) לו היתה לי בת, איזה שמלות יפות הייתי מלבישה אותה. שמלות הכי יפות מכל הילדות האחרות וכולם היו אומרים, איך גב' פור אוהבת את הילדה שלה ואיזה בגדים יפים היא מלבישה אותה. (בהשתתפות) לא, הם לא אוהבים אותך שם...

סירפדה: כן אוהבים!

גב' פור: לא אוהבים. האמיני לי, אני מבינה בזה.

סירפדה (בזעם): כן אוהבים כן אוהבים כן אוהבים! (נותנת לגב' פור מכה בכתפה)

גב' פור (מנערת מכתפה את ידה המכה של סירפדה): ילדה טיפשה... (נפנית אל בנה הגיבן היושב שקט כצל ועל פניו חיוך קופא ומסירה את כובעו מראשו. הנער הגיבן זע על מקומו כמתנער מקפאונו. מפנה פניו אל סירפדה במבט כמה, הוא מושיט ידו בתנועה מהוססת ונוגע בשמלתה. גב' פור אוספת את ידו אליה ומושכת את ראשו אל חיקה, שרה לו שיר ערש בקול צלול להפתיע כקולה של נערה צעירה):

איילי לולי איילולי

נומה בני, תישן

צפור שרה בגן

הצרצר בסדק קיר

לך ולי ישירה שיר

שיר על חורף ועל דלות

שר ושר מזמור ישן

איילו לולי בני

תישן...

(אידה מאור, מתוך הספר "שירי ערש ליענקלה")
הערה של פ. כספי בטיסה: הקרעים האלה כשנקרעים אנשים מקרעם ושאריות הקרעים מתעופפות סביבם במקום להיות באדמה, מתעופפים הקרעים סביבם.

יהודיע

בצריף של משפחת פור.

בחדר של יהודיע. חלון נמוך־משקוף פונה אל הרחוב.

איילה ויהודיע נכנסים דרך החלון.

יהודיע רהב כתיפיים. בעל מבנה גוף חסון. שערו שחור מאוד כשער אמו ופניו העגולות והבשרניות מביעות טוב לב וידידות.

איילה בעלת קומה בינונית, ארוכת־גפיים. שער ראשה שטני, קלוע בשתי צמות דקות משני עברי פניה היפים מאד. הם מחוטבים בצדודית, אך מלפנים יש בדיקותן של שפתיה משהו לא נעים, כמין קו של רוע.

איילה (מסתכלת בחדר בסקרנות): אף פעם לא הייתי בבית שלכם. אתה אף פעם לא הזמנת אותי לבית שלכם.

יהודיע (בחיוך): את אף פעם לא אמרת שאת רוצה לבקר בביתנו.

איילה (בשמץ יוהרה): כן... יכול להיות... זה אולי נכון... (הפסקה) אבל גם אתה לא היית אף פעם בבית שלנו.

יהודיע (באי רצון): אני אף פעם לא בא לבית שאני לא בטוח שאתקבל שם בסדר פנים יפות. (בלגלוג) בכפר הזה מעמד משפחתך מכובד יותר ממעמד משפחתי.

איילה (מפנה אליו מבט בוחן אבל מתעלמת מהערותו. היא סקרנית מאד לגבי יהודיע, סקרנות שבגבהות. ממיסכה להסתכל כה וכה בחדר)... ויש לך גם שולחן כתיבה, כמו לאחי! (ניגשת אל השולחן ומיזה שם ניירות וספרים) ומארגזים התקנת לך כוננית לספרים. זה טוב! (בחיוך מתנשא) לבהורים כאן אין כלל צורך בספרים. אחרי שסיימו בקושי שש שנות לימוד בבית הספר העממי לא החזיקו עוד ספר ביד. (מתקרבת למיטה העומדת בירכתי החדר ובוחנת את השמיכה שעליה) ומי רקם על השמיכה את הריבועים המכוערים האלה? אמך ודאי... (גוחנת ומרימה את שולי השמיכה ומסתכלת מתחת למיטה)

יהודיע (תופס בידה): מה את עושה?

איילה (נבוכה, מושכת את ידה): אני מחפשת את המנדולינה שלך... את המנדולינה שלך...

יהודיע (בתמהון): אין לי מנדולינה. מדוע את חושבת שיש לי מנדולינה?

איילה (מחייכת נבוכה): לאחי יש מנדולינה! והוא מחזיק אותה מתחת למיטה.

יהודיע (מבוויש): לא, אין לי מנדולינה... וגם לו היתה לי לא הייתי מחזיק אותה מתחת למיטה. הייתי תולה אותה על הקיר, שיראו אותה... מנדולינה זה כלי נגינה יפה.

איילה: אבל אתה אינך מנגן על מנדולינה?

יהודיע: לא.

איילה: וכשבאות החברות שלי הן תמיד מבקשות אותו לנגן להן, אבל לא אומרות לו תנגן בבקשה, אלא: תוציא את המנדולינה מתחת למיטה.

יהודיע (בלבניות): החברות שלך, כשאת אינך איתן, הן מחפשות אותך כאן על הכביש, והן הולכות הלך ושוב ושרות כדי שתדעי שהן מחפשות אותך. הן שרות יפה, שלוש החברות שלך. כשאני שומע אותן אני חושב על שלוש צפורים מצייצות על ענף של עץ... (בצחקוק למרות רצינו) וגם יש להן שמות שהצליל שלהם דומה.

איילה (מחייכת, מתרצה): כן, הן שרות יפה! (נהנית לבטא שוב ושוב את המלה מנדולינה) וגם האח הגדול שלך אינו מנגן במנדולינה? (מהרהרת רגע) האח הגדול שלך כותב שירים... שירים מצחיקים...

יהודיע (מקשיב לה בראש מורכן)

איילה (בשאת נפש פתאומי): והאחים התאומים שלך! ילדים פראים כאלה שמתחברים עם ילדים מבוגרים מהם... מתנהגים ככנופיה... פורצים ללולים של השכנים וגונבים ביצים!

בעגלתו ומי על אופניו. אבק קיץ עולה מן הדרכים. המחלבה, בנין נמוך מלבני, בעל קומה אחת וזו שני פתחים, אחד לנכנסים עם כזי החלב המלאים והשני ליוצאים עם הכדים הריקים. על חלקו של הקיר שבין שני הפתחים תלויות מודעות מענייני דיומא של הכפר. אחדים מן האיכרים נגשים לקרוא את המודעות.

איכר א' (בהתרגשות): קראת?
איכר ב' (קרוב וקורא בקול רם): שוטרים החרימו שישה שקים של טובין אסורים.

איכר א': באיזה טובין מדובר?
איכר ב' (לוחש משהו על אזנו. בקול רם הוא אומר) לא יודע! (ממשיך לקרוא את המודעות).

איכר א': כאן כתוב שאלה טובין אסורים שסימנם קווים אדומים לאורך השקים.

איכר ג' (מתקרב על אופניו): אתם מדברים על החדשות האחרונות?

איכר ג' (מתנדב להסביר בתנועות רחבות): אלה הם שקים דחוסים שאין להזיז אותם מרוב כובדם וסימנם שלוש קווים אדומים לרוחב השק. שמעתי גם שהחרימו עוד שני שקים קטנים יותר שסימנם קו ירוק אחד לאורך השק. גם אותם מצאו במתבן העזוב שבקצה הכפר. למי בעצם שייך המתבן הזה?

איכר ב' (בצהלה): ואסרו את חדק!

איכר ג' (בקול נעלב): וכבר שחררו אותו! מצאו להם תואנה שהשקים... שהוא הביא את השקים למתבן הזה. ולמה? כי מצאו אותם באותו מתבן ולחדק אין עדיין מתבן במשקו ולכן הפלילו אותו, עד שהתברר אחר-כך שזה סתם ככה, לא נכון! (ממשיך להסתכל במודעה).

איכר ד': דרך אגב, האם שמעתם על בניו של פור?

איכר ג' (לועג, מושך בכתפיו): לאיזה מהם אתה מתכוון, הטיפש או המתבייש? התם או הנכלם?

איכר ו': אל תדבר אלי בלשון של חידות!
איכר ג': אתה יודע למי אני מתכוון. אני מתכוון בעצם לשניהם! הקצין וינדרמן בא אתמול לכפר, וחקר כאן את הבחורים וגם את הבחורות.

באחת הטייטות כותבת פנינה כספי: שמואל מלינק סיפר (כשבא לבקר חולים לאבא) על חווקו וגבורתו. איך היה מרים שקים כבדים, איך ידע איזה שק יותר כבד. היו שקים שהיה עליהם קו אחד, ושקים שהיו עליהם שני קווים. השק בעל שני הקווים היה השק הכבד, והוא הצליח להרים את השק הכבד.

רעש. מתקרב הגיפ של הקצין וינדרמן. עוצר. שני שוטרים קופצים מן הגיפ ומעמידים שולחן מתקפל ברחבה. הקצין וינדרמן ניגש לשולחן ושם עליו תיק של ניירות, שולף גייר אחד ונותן לשוטר. הקצין: לך ותביא הנה את הבחור ששמו רשום כאן על הנייר.

השוטר: (לוקח במהירות את הנייר כשהוא מעיין בו תוך כדי הליכתו. אומר בזוהירות): אני חושב שבית הוריו של אותו בחור נמצא כאן קרוב מאוד, ארוץ ואביא אותו.

ומפרידות בינה ובין יהודע)
יהודע: לכנה מכאן פתיות!

(הנערות נעלבות ונעלמות)
רגע של מבוכה. נמוגים לתוך דממה, שרויים באופק הגעגועים. הרגע עובר.

איילה (בכעס): אתה גירשת את חברותי! אתה העלבת אותן וזוה העלבת גם אותי. תמיד אתה מעליב אותי ורוצה לריב אתי! אז למה הזמנת אותי לבקר בחדרך אם אתה רוצה לריב אתי?

יהודע (בתימהון): מדוע את חושבת שאני רוצה לריב אתך? אני לא רוצה לריב אתך... אני... אני אוהב אותך!

איילה (בביישנות פתאום): אתה אוהב אותי? (מאזינה למלים) אתה אוהב אותי? (מסתכלת עליו בגבהות נעורים) אבל אני לא אוהבת אותך. לא, אני לא אוהבת אותך. (מסתלקת דרך החלון בנפנוף צמותיה).

סירפדה (נכנסת ומוצאת את יהודע כתקוע במקומו. מציצת בקולה העבה): היא אינה אוהבת אותך! לא, היא אינה אוהבת אותך! (קופצת על המיטה ומשתרעת עליה) אבל אני אוהבת אותך!

יהודע (מתנער, נפנה אליה, מצטחק בלבביות):

הביטו הביטו על הילדה סירפדה. גם היא כבר בנערות! (מפזם לה בלחן עממי)
אדם ראשון כבר בן אנוש
סובי טובי ברווונות
נא הרימי ראש

סירפדה: וכי מה? אינך שמח שאני אוהבת אותך? אני אוהבת אותך וגם יודעת את כל סודותיך (בקריצה) את כל סודותיך!
יהודע נדרך. רוצה לומר משהו אבל סירפדה אינה נותנת לו שהות. היא צוחקת ומסתלקת ברעש מן החדר.

אל הגשר

שעת בוקר מוקדמת.

איכרים מביאים את חלב הבוקר שלהם למחלבה, מי

ואפילו מבעירים מדורה ומטגנים את הביצים שגנבו על מחבת שהביאו מן הבית!

יהודע (בחיך סלחני): כן... אני יודע שלאחים הקטנים שלי יש תיאבון גדול... (הפסקה). ממשיך כמו לעצמו) ואני חקרת את הילדים והם הכחישו את כל הסיפור! ובכל זאת ממשכים השכנים להפיץ את הדיבה הזו והם גם היכו את הילדים... הם התגרו באמי והעליבו אותה. הם אמרו לה שזו היא ששולחת אותם לגנוב.

איילה: אבל אתה מאמין לילדים?
יהודע (בכעס): ולמה שלא אאמין להם? כשמאשימים מישהו, ילד או לא ילד, והנאשם מכחיש, אני מאמין. (הפסקה) אני מוכרח להאמין. אני גם רוצה להאמין וגם לא יכול שלא להאמין וגם הייתי רוצה... הייתי רוצה...

איילה (מסתכלת בו בסקרנות): מה היית רוצה? יהודע: הייתי רוצה לעשות משהו... משהו כמו...

איילה (בלגלוג קל): כמו מה יהודע?

יהודע (נושא ראשו, פניו מזדהרות, מדבר כמעט בגמגום): הייתי רוצה לעשות שלא יהיו ילדים רעבים בעולם! שלא יהיו גנבים בעולם כי לא יהיה אז לאף אחד הצורך לגנוב. לכולם לכולם יהיה אוכל לאכול ובגד ללבוש. (מתרגש ובהתרגשותו הוא תופס בשתי ידיה של איילה בידיו. איילה אינה מסרבת לו) ואני ראיתי בימים אלה תמונות בעתון. תמונות שבהם מצולמים ילדים נודדים בנוף מושלג אי שם בעולם. ילדים עזובים שהשוקיים שלהם, כך כתבו, היו קפואים. ממש נצרבו מן הקור עד שפיסות אריג מן המכנסיים שלהם דבקו בבשר ואי אפשר היה להוריד את הקרעים... הייתי רוצה... (דבריו נקטעים על ידי הופעתן בחלון של שלוש נערות שראשיהן העגולים עם צמותיהן הדקות נתקעו בציפוף במסגרת החלון, כבובות ליצניות)

הנערות (שואלות בקולות מלגלים):

מה היית רוצה יהודע?

מה היית רוצה יהודע?

יהודע (מופתע מהופעתן, מרפה מידה של איילה): לכנה מכאן פטפטניות!

הנערות מציגות עצמן כמו בהצגת ילדים:

דינה: אני דינה

ימימה: ואני ימימה

תמימה: ואני תמימה

דינה: אנחנו החברות של איילה

ימימה: ואנחנו אוהבות את איילה

תמימה: אנחנו אוהבות לשיר

דינה: ואיילה אוהבת אותנו שרות

שלשתן יחד: אנחנו הציפורים המצפצפות על ענפיה של איילה ציף ציף ציף... איפה את איילה? אנחנו מחכות לך איילה!

איילה (מפנה פניה בכעס): מדוע אתן רודפות אחריי? אני לא רוצה להיות עכשו בחברתכן, אני לא חייבת לכן דבר!

הנערות: איילה כועסת! אל תכעסי עלינו איילה (יוצאות מן החלון, מקיפות אותה

הקצין: אם הוא עדיין בביתו. אם עוד לא הסתלק וברח בינתיים. האיכרים (במקהלה): לא, הוא כאן! ראינו אותו בבוקר!

השוטר חוזר ואיתו יהודע הפוסע לצדו ברצינות, בראש מורד, שני אחיו התאומים דבקים בו ואינם רוצים להניח לו. גב' פור כולה פרועה ומתנשמת, נדחפת על פני הקצין, מגוננת על בנה. הקצין מנסה לדחוף אותה בעדינות הצידה, אבל ללא הצלחה. גב' פור (כמעט בצעקה): מזה אתה רוצה ממנו? הקצין (מרים אליה את עיניו): לא ביקשתי אותך...

גב' פור: אני אמו... השוטר: כן? אבל הוא כבר ילד גדול ולא זקוק לאמו בשביל מעשיו הרעים. (פונה אל יהודע ומראה לו ניירות ודפים): האם אתה מכיר את הגליונות האלה?

יהודע: כן. הקצין: מצאו אותם בביתך. יהודע (בנימוס): אינני חושב שזה נכון. הקצין (בלגלוג): אז מאיפה אתה מכיר אותם? יהודע: ראיתי אותם פה ושם.

השוטר: איפה? יהודע: בעיר, ברחוב, מודבקים על קירות. השוטר: אבל לא בחדרך? יהודע: לא. אף פעם לא היו בחדרי.

הקצין: אז מי משקר? גב' פור (מתפרצת): השוטר משקר! לא מצאת אתם בבית שלנו ולא בחדרו של יהודע.

הקצין (בלעג): אולי לא בחדרו אבל מתחת לרצפת החדר שלו, ואת יודעת שבנך התביא אותם שם. שאת לא תדעי... (מחקה אותה) אני אמו...

מבין השיחים מבצבץ ראשה של סירפדה (האומרת בקולה העבה): ועכשיו די לנו בשטויות אלה!

באחת הטיטות מופיע הכינוי "עדת תביעה".

השוטר: שלום סירפדה. באמת חשבתי לקרוא לך ולשאול אותך כמה שאלות.

סירפדה: שלא תעזו לכנות אותי בשם סירפדה!

השוטר (נבוך קצת): כולם מכנים אותך ככה... וגם אני לא יודע איך לכנות אותך, (קורני לה) אולי יפהפיה?

סירפדה (בוזעם): אני לא מרשה לך לצחוק לי! השוטר (נבוך): אז אולי רחל? (מנסה להתלוצץ) רחל היפה הרועה צאן לבן... לא? אל תכעסי, אני יודע! לאה!

סירפדה (בחשיבות): אתה יכול לקרוא לי לאה. גב' פור (לא נותנת שסיחה את דעתה בשיחה בטלה, צועקת): בניי הם בנים טובים ומי כיוון את האצבע המאשימה אל בני?

הקצין: ואולי את יודעת מי עקר את הקרשיט מריצפת העץ אצלכם בצריף ושתל שם את העלוניס?

גב' פור (צועקת): האם לא די לכם שלקחתם ממני את הבן הגדול ועכשיו אתם רוצים לקחת גם את הצעיר יותר. כן, אני אם ואני יודעת מה בני עושים! ואני אפילו יודעת מי

הפיץ את השמועה הרעה עליהם, מי הפליל אותם... הילדה הזו העומדת כאן סירפדה לי...

השוטר: אמו של הנאשם מעידה שישנה ילדה אחת שמכנים אותה סירפדה אבל באמת שמה לאה...

סירפדה: לא!

גב' פור (מתקרבת אליה, חציה מאיימת חציה מתחנפת): את לא זוכרת?

סירפדה: לא!

גב' פור (שולחת אליה את ידה בליטוף מפיס): אז כשישבנו יחד בחוץ ואת חיכית כמנהגך ליהודע שיחזור הביתה... אבל לא רצית להודות בזה. ואז התחלת לספר לי סיפורים.

ואיזה סיפורים את מספרת! אבל הפעם אני האמנתי לך למרות שאת מספרת גם שקרים, את משקרת בלי בושה. למשל כשסיפרת לי על אחד התאומים שלי, ומה שעשיתם בין השיחים, ואני לא האמנתי לך, לא! ואת

כעסת וכמעט שהלכת איתי מכות ואז פתאום אמרת לי: ועכשיו אספר לך משהו שאת תאמיני לי, את מוכרחה להאמין לי כי זה אמת וזה מאוד לטובתך. ואז סיפרת לי על

אדם מסוים כאן בכפר שהיה בחדרו של יהודע, עקר קרש מהרצפה ושם שם כל מני ניירות ואנחנו ישנו ולא שמענו... ואת... את ראית ושמת!

סירפדה (בבהלה): אף פעם לא סיפרתי לך סיפור כזה!

גב' פור (בהחלטיות): סיפרת כי שמעת וראית ואל תנסי להכחיש.

יהודע (בקול חנוק): אמא, הניחי לילדה. לא משקריה תבוא לנו הישועה!

סירפדה: אני לא משקרת! אני ראיתי ושמתעי כל מה שאני מספרת. הכול הכול! ובאתי לספר לך כי היו ימים שהיית טובה אלי וגם יהודע היה טוב אלי ואת אפילו הבטחת לי שיהודע יתחנן איתי ואת תגיד לי כי אני ילדה טובה למרות כל השמועות הרעות עלי.

גב' פור (מלגלגת בקול בוטה): איך יכולתי להבטיח לך דבר כזה ואת יודעת שיהודע אינו שואל לדעתי על החברות שלו.

סירפדה: את הבטחת!

גב' פור: ילדה ילדה, את הוזה זאת.

סירפדה (בכעס): אז אני הוזה הזיות! וגם את הוזה הזיות! וגם לא אמרתי לך כלום על ניירות ונשאיר את זה ככה, שיהודע שם אותם שם. שיקחו אותו כבר! כמו שלקחו את אחיו הגדול. אינני רוצה שום עניינים אתכם יותר! (מסתלקת). מבוכה. איש אינו יודע איפה הוא עומד. הקצין מתאושש ראשון ומורה לשוטר להעלות את יהודע על הגיפ. יהודע מביט על אמו ואינו ממחר לעלות.

גב' פור (ביללה): לאן אתה לוקח אותו? שוטר (בלעג): אני לוקח את הבן שלך לגשר כי לשם הוא השתוקק תמיד להגיע ואולי נזרוק אותו למים הגואים מן הגשמים. האם לימדת אותו לשחות? ואולי יינצל מטביעה?

(באומרו זאת הוא לוקח את יהודע בורעו ומפריד בינו ובין אחד התאומים).

גב' פור (מושיטה את ידה ולוקחת את תאומיה בידיהם): בואו אלי ואל תשימו לב לסירפדה שכולה שקר! (הגיפ עם יהודע עליו מתחיל לנסוע. גב' פור מפנה אליו את ראשה, מופתעת שאכן כך הדבר, צועקת): יהודע, יהודע! לאן אתה נוסע? יהודע!

מרפה מידיהם של הנערים ורצה אחרי הגיפ ההולך ומתרחק.

באחת הטיטות מהרהרת פ. כספי: כשמגיעים לגשר הכול כבר טוב. אם רק יוכל להגיע לגשר, יימלט.

כשלושים שנה חלפו.

במטבח של איילה, שהיא עכשיו מרת חדק. חדר גדול מאד שחלונותיו פונים אל ההרים הנשקפים אל תוך החדר. איילה מכינה ארוחת ערב לבעלה ויושבת לה מינה וביה להינפש. נכנסת סירפדה וצונחת בשקט לתוך כיסא ליד השולחן.

איילה: שלום סירפדה, מה שלומך? סירפדה: עייפה, עייפה, עייפה.

איילה: זה אינו חידוש כלל. מדוע את מתרוצצת כל כך הרבה?

סירפדה: זה באופיי ואין לשנותו. איילה: אז לפחות אל תתאונני.

סירפדה: גם את זה אין לשנות. אני תמיד עושה דברים ומתאוננת על מעשיי.

איילה: ואני אינני עושה אף פעם מעשה בלי לחשוב על התוצאות ולא על הסיבות אני חושבת. כי לא הסיבות, רק התוצאות חשובות.

סירפדה: את רומזת לנישואייך עם חדק? איילה: גם לזה.

סירפדה: אף פעם לא דיברנו על זה. איילה: וגם לא נדבר על זה!

סירפדה: איזה שטויות! מה את חושבת לך, שאף אחד אינו שואל עצמו שאלות כאלה ובאמת, הלא לא נכנעת להצקותיו.

איילה: ואם כן נכנעתי... ואם פשוט התפתיתי.

סירפדה: לו יהי ככה!

איילה (צוחקת): האם את מכירה את כליל החורש, בעל הפריחה המשוגעת, הצומח בלב הוואדי.

סירפדה: אני חושבת שכן...

איילה: אז ודאי את גם זוכרת את השיר הטיפשי ששרנו בנעורינו:

שם בלב הוואדי הוא לקח את לבי!
הוא לקח את לבי, הוא גנב אותו בסיפורי המעשיות שלו, בלשונו החלקלקה. הוא גם היה נוהג להציע להביא לי סייה לרכיבה לתוך הוואדי ושם ראינו כל פעם בעונת פריחתו את כליל החורש. אפילו הסייה שאני רכבתי עליו נקרא כליל-החורש.

הפריחה הוורודה של כליל החורש שהלכה והאפילה לעיני לגמרי והיתה אדומה כדם! מרחוק כבר ראינו אותו, את השיח הפורח, וחדק האיץ בסוסו וגם בסוסי, אבל הסתום

רוצה שאשתגע, (שתיקה רגעית) ואני אצא עכשיו החוצה.

סירפדה (בהיסוס): אני אלך איתך. לאן את הולכת?

איילה (מבולבלת): אני הולכת אל הבוסתן שלי שבלב הואדי, (מסבירה לסירפדה) הלא את יודעת שנטעתי כרם זיתים בלב הואדי. בעצמי עשיתי זאת, בלי עזרתו של חדק! זיתים ירוקים, תמיד ירוקים! (הבעל ואשתו וסירפדה שותקים. צלצול בדלת. נכנסת גב' פור ואיתה אדם זר, גבוה ושמן).

גב' פור: שלום לכם איילה וחדק, וגם סירפדה כאן? לא ראיתי את סירפדה שנים ויובלות.

מה שלומך? מה שלומך?

איילה (מופתעת): שלום לך גב' פור! לא ידעתי שאת עדיין במחוזנו. הלא תיכף אחרי ששלחו את בניך מכרת את כברת האדמה שלכם לאנשים זרים שאינם נעימים כלל וכלל, ואיתך הסליחה שאני מתבטאה כך, כי אני באמת שמחה מאד לראות אותך. ומה שלום הבן הגיבן שלך? הוא מת? לא ידעתי.. (שתיקת מבוכה) ומה שלום הבנים התאומים שלך? עושים חייל? ודאי הם עוד מעט אנשים באים בימים. רק את לא השתנית ולא הודקנת כמעט. ומי האיש שבא איתך?

גב' פור: איילה! עלייך לא פיללתי שתשאלני שאלה כזו! הסתכלי עליו יפה יפה! לא ייתכן שהשתנה כל כך!

איילה: לא ייתכן! לא ייתכן שזה בנך הבכור. (ניגשת אליו ומושיטה לו את ידה) שמעתי על בואך, דובר בזה גם בצרכניה וגם במחלבה שלנו. ומה שלום אחיך הצעיר? האם נעלם לחלוטין?

פור הבן (באנחה): לא, לא נעלם! רק שלא יכולתי לדחות את בריחתי כדי לחכות לו וגם היתה לנו כנראה טעות ברכבות והיידע עלה כנראה על רכבת אחרת...

סירפדה: ולאן הגיע?

פור הבן: מוטב שלא תשאלני, מוטב שלא תשאלני! (מתהלך בחדר) הרכבות שמה הרי אינן כמו הרכבות כאן. שלוש רכבות ליום יש לנו כאן, השאר אוטובוסים. האוטובוסים אפילו מתחרים ברכבת, נקיים יותר, שלמים יותר. לא שמשות שבורות כמו שם. בתקופות קשות כמו אלה שאנחנו היינו שם הרי היתה עזובה בכל והיה נס שהרכבות הלכו.

סירפדה (אינה נותנת לו שיסח אותה משאלתה): אז מה קרה ולאן בכל זאת הגיע? פור הבן: הוא הגיע למקום שלא ידענו על קיומו.

[נותר ללא סיום]

ערכה והביאה לדפוס: עזה צבי

חדק (מביט בהן במבט רך ולא מתגרה): שלום סירפדה! מתי הגעת הנה ואיפה את נמצאת? סירפדה (נבוכה מלשונו הרכה): באתי אתמול והתכוונתי להישאר כאן כמה ימים, אצלך ואצל איילה.

חדק: בשמחה! אבל מדוע לא כתבת לנו שאת מתכוונת להישאר איתנו כמה ימים. הייתי משתדל להשיג בשבילך סייה טוב והיינו רוכבים שלושתינו לוואדי, כי הלא עכשיו השיחים פורחים שם וגם כלילי-החורש כולו בתפרחתו האדומה.

איילה: אני לא רוצה לראות את כלילי-החורש בפריחתו.

חדק: אל תדברי שטויות, איילה! לפעמים עולות בדעתך מחשבות שטות כמו זו למשל, שכלילי-החורש אשם במותו של בננו. האם את יודעת סירפדה את הסיפור הזה על השיח הזה וילדנו הבכור שמת?

סירפדה (נרעדת): לא וגם אינני רוצה לדבר על כך.

חדק: נו טוב, אם אינך רוצה לא נדבר, ואולי אפילו אינך יודעת, הילד הלא חלה כשהלכנו כולנו איתו לוואדי. הרופא אמר

שנעקץ שם ובגלל זה מת, אבל איילה חושבת שהרופא מסתיר משהו, מסתיר את שמה של המחלה.

איילה: כן, כך אני חושבת! ואינני רוצה לדבר על כך.

חדק (בלגלוג): אל תדברי! אבל העובדות לא תשתנינה בגלל זה שאת לא תדברי.

איילה (ניגשת במהירות לבעלה ונותנת לו סטירת לחי): הזהרתי אותך כמה פעמים שלא תיגע בעניין זה! סירפדה! שכחי כל מה ששמעת כאן עכשיו.

סירפדה: אני הולכת.

איילה (חוסמת את דרכה): אל תלכי.

סירפדה: אני מוכרחה...

איילה (מבקשת): תישארי סירפדה, אם אינך

והפלאי ביותר היה מצב רוחו המשתנה של חדק כשענינו נתקלו בשיח. הוא השתנה כולו, כמו תזוית נכנסה בו, תזוית צבעוניתו של השיח שהיה לפעמים ורוד רך, ולפעמים אדום כדם, כנראה בהשפעת השמש; ואז היה מאיץ בסוסו וקרוב אל סוסי וגורר אותי בפראות מן האוכף ודורש שבועות אמונים כאן, הבטחה! עליי היה להבטיח לו להינשא לו.

ואז קרה מה שקרה. הלא הייתי ילדה טיפשה שאף-פעם לא נתלקח גופי ועל כן נבהלתי כל כך! ונתתי לו להפשיט את חלק גופי העליון...

סירפדה (מקשיבה לה בשתיקה, לבסוף ממלמלת): וכך נתפתית לו שם! (בחיך הווה) וגם נתת לו לנשק אותך על פיך בפעם הראשונה וגם לא התנגדת שיפשיט את חולצתך ויחשוף את חלק גופך העליון. הרי ממילא לבשת תמיד מכנסים קצרים ושוקיך היו חשופות. איילה (בועם לא מבוקר): כן, הוא בא עלי בתחבולות! ואז הריתי מייד... וכשסירפתי לו שתק כמה רגעים ואחר צחק בפראות... אבל אני לא רוצה לגרום לו עוול כי כששמע הציע לי שנתחתן ומיד! ואז נכנסנו הביתה ואמי כנראה הבינה מייד ממבט אחד שנתנה בי מה מצב העניינים, הפנתה פניה בצעקה. אמי הלא כבר היתה אז אשה זקנה וחדק לא היה האיש האהוב עליה בשביל בתה הצעירה. הוא הלא נהג לכנות אותה "האלמנה", אמך האלמנה, כאילו זה היה הגורל שיעדה לעצמה, וברגעים של מריבה בינינו היה אומר לי: גם לך מתאים להיות אלמנה! ואחר כך נישאתי לו בחתונה שקטה ואפילו את חברותי לא הזמנתי... ואחר כך ילדתי את בני הבכור ואז שקט לבי למראה הילד שהונח על שדיי.

סירפדה: כן, שדיך הקטנים...

איילה: כן, ובכל זאת מלאו חלבי. הרי הינקתי את בני כמעט תשעה חדשים! והילד היה כל כך מוצלח! עד שנתו הרביעית לא חלה אף פעם. ובינתיים הריתי עוד פעם ובני השני נולד לתוך העולם הרע הזה, למרות שהייתי אשה סגורה ומנעתי עצמי מבעלי, עד שיום אחד נעניתי לו לטייל לתוך הואדי ולראות את כלילי-החורש בפריחתו! כמה אני שונאת את השיח הזה!

סירפדה: אבל מדוע?

איילה: כיוון שהוא פתאי! הוא פיתני ואפתי! אבל לא עוד!

סירפדה: אבל מה עשה לך השיח היפה הזה? איילה: בגללו איבדתי את בכוריי. הריתי אותו כשהייתי אשה זבה וזה אסור!

סירפדה: אל תדברי שטויות איילה! מי אמר שזה אסור?

איילה (מתחייכת): איך זה שאינך יודעת שדתנו אוסרת זאת. כמובן שאף-אחד לא מדבר על זה, אבל אני יודעת...

סירפדה (מביטה בה בתימהון. נכנס חדק. שתי הנשים מתרחקות אחת מהשנייה.)